Parti-Politik i Dansk Kvindesamfund.

—o—

Fra Fru G. Lemche har Red. modtaget følgende nye Indlæg:

Til

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer.

Uden at ville indlade mig paa den Diskussion om „Pavens Skæg" („er vi nødt til at lægge Hænderne i Skødet, stryge Flaget o. s. v."), som Redaktionen har indbudt til i sidste Nummer, skal jeg blot tillade mig nogle yderligere oplysende Bemærkninger som mit sidste Ord i denne „Strid med Vejrmøller", som aldrig burde være rejst her i Bladet, og som jeg ikke har givet nogensomhelst Anledning til.

Jeg skrev min Artikel „Prøven" i „Hovedstaden" paa Opfordring af „Hovedstaden"s Redaktør, som ogsaa er „Kvinden og Samfundet"s Redaktør.

Jeg overlod den velvilligst til „Kvinden og Samfundet" paa Anmodning af dette Blads Redaktør, som ogsaa er „Hovedstaden"s Redaktør.

Jeg har skrevet i Dagspressen om, hvad „den Organisation, som har paataget sig at forvalte Kvindesagan her i Landet" efter min Mening bør gøre for ikke at lide et nyt Nederlag paa Rigsdagen som det i min Artikel omhandlende. D. K. er ganske vist i Øjeblikket denne Organisation, men jeg har med Vilje ikke nævnt dets Navn, fordi min Anvisning vilde gælde enhver Organisation, som i lignende Tilfælde var den, som havde paataget sig at forvalte Kvindesagen; — ingen bestemt Forening har jo nemlig Patent paa at forvalte Kvindesagen, Berettigelsen vil forsvinde, hvis Evnen til at føre forsvinder. Vi har jo endelig ogsaa en anden Organisation her i Landet, som ogsaa fremfører Kvindesagens Krav overfor Regering og Rigsdag her i Landet omend med en anden Organisationsbasis, nemlig „Danske Kvinders Nationalraad".

Mit Raad og min Anvisning er givet udfra det Standpunkt, D. K. indtog i Fredericia 1918, men forlod i Aalborg samme Aar og definitivt opgav i Horsens 1919. D. K.s Fællesmøder har ganske vist Lov til at forlade deres tidligere Standpunkter, men de kan ikke forbyde Medlemmer, for hvem Flugt og Akkord betyder Selvopgivelse og Henvisnen, at blive staaende. Redaktionen kan maaske nægte Anvisninger udfra saadanne forladte Standpunkter Optagelse i sit Blad, men jeg har jo ogsaa i Erkendelse heraf ikke søgt Optagelse af disse mine Privatstandpunkter i Kv. og Sf.; jeg har grebet en tilbudt Lejlighed til at slaa et Slag for dem i Dagspressen, og jeg agter, saa tidt Lejlighed gives, at vedblive dermed. Fordi jeg er kommet i et Modsætningsforhold til mit gamle Blad, behøver jeg jo ikke at være en husvild Journalist.

Jeg har *ikke* sagt, at „Kvindesagens Kæde var sprængt", fordi kvindelige Rigsdagsmedlemmer har arbejdet imod kvindelige Præster — (at de har gjort det „ud fra deres bedste Overbevisning" viser jo blot, at „deres bedste Overbevisning" ikke er Kvindesagens Overbevisning), men jeg har sagt, at naar alle Kvinder paa Rigsdagen paa Forhaand var anerkendt af D. K. som dets Repræsentanter, og det ikke desto mindre viste sig, at nogle af dem svigtede, idet de tog Standpunkt med deres Parti imod kvindelige Præster, saa var „Kvindesagens Kæde paa Rigsdagen sprængt" og en Henvendelse fra Kvindeorganisationens Side til Regering og Rigsdag vilde i dette Tilfælde kun blive en Haandsrækning til de støttede Partier og en Protest mod de afvigende Partier, thi Sagen laa ikke længer paa Rigsdagen som en Kvindesag, men som en af visse Partiers Mænd og Kvinder fremført og forfægtet Sag.

Vejen at gaa i Fremtiden maatte derfor være, at skaffe sig mindst én fuldgod Repræsentant indenfor hvert politisk Parti, lykkedes det, da vilde Sagen: „Kvindelige Præster" paa Rigsdagen ligge i sit Leje som Kvindesag og sikkert uden Vanskelighed blive løst. Med andre Ord, jeg har udpeget for Kvindeorganisationen den parlamentariske Vej, den at gøre sin Indflydelse gældende gennem *virkelige* Repræsentanter, hvilken Vej jo aldeles ikke udelukker, at D. K. til Støtte for sine virkelige Repræsentanter paa Tinge retter Henvendelse til Regering og Rigsdag som Fællesrøst for alle disse Kvinder.

Jeg har *ikke* anvist D. K. som Opgave at „udrydde" hverken Frk. K. eller Frk. A. eller nogen af de partibestemte Kvinder; jeg har i min Artikel ydet dem min Anerkendelse for deres *intelligente* og *sympatiske* Optræden paa Partiets Vegne. Jeg ønsker dem overhovedet ikke fjernede af Rigsdagen, selv som Modstandere af Kvindesagen kan de indenfor deres Parti gavne os ved at skabe Respekt for ***den kvindelige Part**fælle*, men jeg ønsker blot indtil videre at berøve dem Kvindesagens Distinktioner, som D. K.s Aalborgmøde i sin Henrykkelse kritikløst fæstede paa dem, og jeg ønsker, at Kvindeorganisationen vil sætte et virkeligt Arbejde ind paa at skaffe sig de rette Repræsentanter næste Gang, ved Siden af de Kvinder, som sidder paa Rigsdagen nu i Kraft af deres Partis Tillid.

Saaledes ser da det gode Raad, jeg har givet, ud for den „Organisation, som har paataget sig at forvalte Kvindesagen", og dette Raad har Redaktionen forvrænget ud i den urimelige Konsekvens, at jeg har søgt at bringe Partipolitik ind i D. K.s Arbejde, noget nær den værste Mistænkeliggørelse, man kan hæfte ved et Medlem af D. K. og rent ud latterlig, naar den hæftes ved den, hvis største Fejl i mange Medlemmers Øjne har været den, at hun har stillet sig udenfor alle Partier. Gamle Medlemmer vil naturligvis smile en saadan Mistanke bort, men nye og mindre indviede Medlemmer vil se mig i et falskt Lys.

Jeg kan godt taale at blive modsagt i en offentlig Diskussion. Jeg er jo med mine 20 Aars litterære og journalistiske Virksomhed bag mig ikke netop en Aarsunge, som behøver at lære at *holde* paa en Pen, heller ikke hvad der risikeres ved at *bruge* en Pen, men den Forfalskning af mine Udtalelser i Dagspressen, som Redaktionen har tilladt sig i Nr. 16 af Bladet og til Trods for min Imødegaaen har gentaget i Nr. 17, nedlægger jeg overfor Medlemmerne min bestemte Protest imod og skal iøvrigt meddele, at denne Protest er tilsendt Bladets „rette Ansvarshavende": den hele Fællesstyrelse.

Gyrithe Lemche.

I sidste Nr. af Bladet har Redaktionen erklæret sig villig til at optage Diskussionen om, hvorvidt vi — uden derved at drive Partipolitik — kan foretage Henvendelser til Regering og Rigsdag angaaende en af D. K.s Programsager, selv om de politiske Partier er uenige om denne Sag — et Spørgsmaal, der efter vor Mening er intet mindre end et Livsspørgsmaal for D. K., idet Besvarelsen heraf bliver afgørende for D. K.s Handlefrihed.

Vi har ønsket dette, ikke for at føre en Diskussion med Fru L. personlig, men fordi alle inden for vore Rækker, selv de ledende blandt os, trænger til at klare sig dette meget vigtige Spørgsmaal.